

30 червня



ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ ВАСИЛЬ, народився 1 червня 1903 року в Станіславові, нині Івано-Франківськ, в родині священника. Спочатку навчався у сільській школі (3 роки), а опісля у василіанській школі для хлопців. В 1918 р. Василь записався до Січових Стрільців, потрапив до польського полону, звідки чудом врятувався. В 1920 р. почав навчання у Львівській семінарії, де 19 травня 1924 р. отримав дияконські свячення з рук митр. А. Шептицького. Того ж року 2 серпня вступив до редемптористів і 28 серпня розпочав новіціат. Наступного року 29 серпня склав перші обіти, а 9 жовтня, отримавши диспензу з браку відповідного віку (мав лише 22 роки) отримав священничі свячення з рук вл. Й. Боцяна. Після свячень молодий священник став вчителем у ювенаті та соцієм новиків-братів. В кінці липня 1927 р. отець Василь виїхав до Бельгії, щоб трохи вивчити французької мови, але там він був дуже коротко, повернувся 4 вересня і був направлений до Станіславова. Та вже наступного року, 13 листопада о. Василь на Волині в Ковелі, де трудиться до 20 липня 1935 р. – це одночасно дата його нового призначення знову до Станіславова. Саме тут весною 1938 р. отець Василь став місцевим настоятелем і саме тут вперше зіткнувся із радянською системою. На початку січня 1942 р. він їде до Кам'янця-Подільського, тут розгортає душпастирську працю, але німці заставили покинути місто, та в червні 1942 р. він вже настоятель в Тернополі. Воєнні часи непевні, тому на одному місці отець довго не був. В липні 1943 р. він знову в Станіславові, а на початку квітня наступного – 1944 р. – знову Тернопіль, де його і арештовують 9 серпня 1945 р. та засуджують до страти, але пізніше на 10 років каторжних робіт. В 1955 р. отець Василь повертається до Львова і розпочинає активну підпільну діяльність та стає вікарієм митр. Й. Сліпого, отримавши в 1959 р. єпископську номінацію. Але хіротонію з рук митр. Йосифа отримав лише через 4 роки в московському готелі 4 лютого 1963 р. В 1968 р. розпочалась нова хвиля переслідування, після кількох ревізій 2 січня 1969 р. владика Василь був арештований вдруге: три роки в тюрмі суворого режиму. 27 січня 1972 р. владика отримав звільнення, а одночасно вигнання з України. Вколовши смертельну ін'єкцію, його вивезли до Югославії. В червні того ж року він був вже в Канаді, де і помер 30 червня 1973 р. За мученицьку вірність Христові папа Іван Павло II 27 червня 2001 р. проголосив його блаженним. І вже наступного року 16 вересня його нетлінні мощі були перенесені до церкви св. Йосифа в м. Вінніпег. Помер владика Василь на 70-му році життя, 48-му році

перших обітів, 45-му році вічних обітів, 48-му році священства та 10-му році єпископства.

Luglio

Некролог Львівської провінції: Липень

2 липня



СМАЛЬ ЄВСТАХІЙ, народився 13 липня 1922 року в селі Байківці (Тернопільський р-н, Тернопільська обл.). Початкову освіту отримав у селі, пізніше вчився в гімназії у Тернополі. Один рік вчився в ювенаті редемптористів у Збоїсках (мабуть ще до війни). У 1942 р. вступив до монастиря і літом 7 липня (інші дані 19 серпня) розпочав новіціят, а через рік склав перші обіти (07.07 або 19.08), та розпочав навчання в семінарії в Голоско. У жовтні в 1948 р. разом із іншими переїхав до Унева, де був до повної ліквідації монастиря у серпні 1950 р. У скорому часі Євстахій був заарештований і засуджений на висилку до Сибіру (Томська обл.). В 1957 р. йому вдалось приїхати до Львова, де 21 липня він отримав священничі свячення з рук вл. М. Чарнецького і одразу виїхав назад до Сибіру. Повернувся наступного року, влаштувався в лікарню завгоспом, а одночасно став невтомним місіонером мало не по всьому Союзі. «Безстрашний» і «всюдисущий» - так називали отця Євстахія. Не одноразово отець був побитий підсланими людьми, а в 1968 р. на слідстві в часі побиття зламали шийний хребець. Багато молоді завдячувало йому покликанням, а ще більше каянників вислуханою сповіддю в костелах Львова. Після виходу Церкви з підпілля отець допомагав у Преображенській церкві у Львові. 2 липня 1991 р. Господь покликав вірного слугу на 69-му році життя, 47-му році перших обітів, 45-му рові вічних обітів та 34-му році священства.

3 липня



ЛЕМІШКА МИХАЙЛО, народився 13 вересня 1900 року в селі Стрептів (тепер Кам'янка-Бузький р-н, Львівська обл.). Початкову освіту отримав у селі, пізніше вчився у гімназії. Служив у Січових Стрільцях, але захворів і літом 1919 р. повернувся додому, а під кінець осені того ж року зголосився до монастиря у Збоїсках. Новіціят розпочав 26 жовтня 1921 р., а через рік 27 жовтня склав перші обіти, та розпочав навчання в Голоско та в Збоїсках. Тут же, у Збоїсках, 27 жовтня 1926 р. склав вічні обіти, а наступного року 4 вересня отримав священничі свячення. Після свячень залишився в Збоїсках, де навчав у ювенаті (1927-1934 р.), деякий час був економом монастиря, соцієм новиків-братів (з 15.01.1931 р.), соцієм в ювенаті (з 15.09.1932 р.) та коротко магістром новиків-братів (19.06.1934-16.09.1934 р.). Опісля був переведений до Голоска, де був дорадником ігумена, секретарем віце-протоігумена та префектом братів. 11 липня 1935 р. переїхав до Тернополя, де був дорадником ігумена та розвинув місіонерську діяльність, та захворівши, 9 грудня 1938 р. виїхав до Львова на лікування. Літом 1939 р. повернувся до Тернополя, а в часі радянської України душпастирював у селі Пронятин (тепер віддалений житловий мікрорайон Тернополя) (жовтень 1939 – липень 1941 р.), тоді знову повернувся до тернопільського монастиря. Як лише повернулась влада рад (квітень 1944 р.), Лемішка став у числі підозрілих, тому знову був вимушений переховуватись в селах біля Тернополя. В скорому часі переїхав до Львова, співбрати дали підроблений паспорт на прізвище Затульський, під яким отець Михайло влаштувався на роботу сторожем засаджених ділянок, а поряд з тим провадив підпільне душпастирство. Мабуть в 1960-их роках відбувся арешт і засуд на 2 роки, але через хворобу отець звільнився швидше. В часи підпілля був довголітнім магістром новиків майже до самої смерті. Помер отець Михайло 3 липня 1987 року на 87-му році життя, 65-му році перших обітів, 61-му році вічних обітів та 60-му році священства.

3 липня



ПЕРЕТЯТКО МИХАЙЛО, народився 10 листопада 1911 року в селі Махнів (тепер Люблінське воєводство, Польща), тут отримав початкову освіту, а опісля поступив до ювенату редемптористів у Збоїсках. В 1929 р. закінчує ювенат і вирішує вступити до монастиря: 27 серпня приймає облечини та розпочинає новіціят, наступного року 28 жовтня складає перші обіти і їде на навчання до Бельгії. 21 вересня 1933 р. складає вічні обіти, а 28 липня 1935 р. в тій же Бельгії отримує священничі свячення з рук блаж. вл. М. Чарнецького. Після чого повертається до Галичини і стає вчителем у ювенаті. В 1939 р. він стаю директором ювенату, але вже осінню того ж року радянська влада ювенат закрила, а о. Михайла став настоятелем монастиря у Тернополі. В грудні 1940 р. його заарештували і в червні 1941 р. вивезли аж у Красноярський край. Але як громадянина Польщі на початку 1942 р. звільнили і направили до Ірану, де формувалась польська армія. Однак ешелон зупинився в Узбекистані, де відбулось друге ув'язнення за те, що не зголосився добровільно до радянської армії. Та польське громадянство врятувало його ще раз, і о. Михайла залишився в Узбекистані, де в кінці 1944 р. його офіційно покликано до радянської армії. Поки відбувалась підготовка – війна закінчилась. Отець добрався до Польщі і тут був прийнятий до Варшавської провінції редемптористів, де як місіонер служив до 1970 р. У тому році його запросили до Канади родичі, де радо прийняли співбрати Йорктонської провінції. Тут о. Михайло був серед своїх, як священник служив в різних монастирях провінції. Помер отець Михайло в Йорктоні 3 липня 1996 року на 85-му році життя, 66-му році перших обітів, 63-му році вічних обітів та 61-му році священства.

4 липня



ГНАТИШИН СЕМЕН, народився 16 червня 1912 року в селі Курники (в часі війни було зруйноване). Початкову освіту отримав у селі, а з 1923 по 1929 р. навчався у ювенаті редемптористів у Збоїсках. Тут зродилось його покликання, тому 7 серпня 1929 р. він вступив до монастиря і вже 27 серпня Семен розпочинає новіціят, а наступного року 28 серпня складає перші обіти і 4 вересня їде на навчання до Бельгії. Тут 21 вересня 1933 р. складає вічні обіти, мабуть, наступного року отримує дяконат, а 28 липня 1935 р. священство із рук блаж. вл. М. Чарнецького. Після свячень отець Семен їде до Риму на навчання, але через хворобу в 1938 р. повертається до Галичини і стає професором богослов'я в семінарії на Голоско. З приходом радянської влади у вересні 1939 р. монастир на Голоско ліквідують, і о. Семен переселяється спочатку до Збоїска, а коли закрили і цей монастир - до Львова, де навчає кількох студентів, які не виїхали до Тухова. В липні 1941 р., коли був призначений настоятелем Збоїск, відремонтовує частково монастир, а з 1942 р. знову навчає наших семінаристів у Львові. В часі війни обслуговував також церкву в селі Дубляни, де сильно застудився і захворів на менінгіт. Після ліквідації монастирів в 1946 р. разом із більшістю опиняється в Голоско (літо 1946-17.10.1948 р.), а опісля в Уневі, де і помер 4 липня 1950 року на 38-му році життя, 20-му році перших обітів, 17-му рові вічних обітів та 15-му році священства.

12 липня



ДЕЛЯРЕ АХІЛЬ (DELAERE ACHILLE), народився 14 квітня 1868 року в Lendelede (Бельгія). В тій же місцевості відвідував школу. В двадцятилітньому віці вступив до монастиря редемптористів, 8 вересня 1888 р.

розпочав новіціят і 6 жовтня 1889 р. склав перші обіти, після чого розпочав навчання в семінарії. 4 жовтня 1896 р. Ахіль отримав священничі свячення, а вже через два роки зголосився поїхати до Канади для обслуги емігрантів із Галичини. На своє місце служіння молодий священник прибув 11 жовтня 1899 р. в Брендон, пізніше отець (січень 1904 р.) поселився у Йорктоні. Служіння для українців вимагало знання мов та обряду, тому з дозволу Ватикану отець Ахіль змінив латинський обряд на візантійський і 26 вересня 1906 р. відлужив свою першу Літургію в новому ще для нього обряді. В 1910 р. Канаду відвідав митр. Андрей, після чого завдяки великим старанням о. Ахіля в 1912 р. було призначено першого єпископа для українців у Канаді. В тому ж році він відвідав Галичину та переконав архімандрита Патрика Муррея в доцільності заснування східної вітки редемптористів у Галичині. В 1914 р. був посвячений перший монастир східного обряду у Канаді – в Йорктоні, пізніше в Комарно та Айтуні. 21 серпня 1919 р. отець Ахіль став віце-протоігумен редемптористів східного обряду у Канаді, цей уряд він виконував до 1927 року. На той час редемптористи в Канаді вже мали свої покликання, також до Канади на служіння їхали священники і брати із Галичини. В 1930-1932 р. він відвідав Бельгію та Галичину. Під кінець життя отець перестудився, лежав у лікарні, але хвороба була смертельною. Помер отець Ахіль 12 липня 1939 року на 71-му році життя, 50-му році перших обітів, 47-му році вічних обітів та 43-му році священства.

17 липня



ВАН ДЕР СТРАТЕН ЕМІЛЬ (VAN DER STRAETEN EMIEL), народився 14 лютого 1862 року в Biest (Бельгія). В 1880 р. вступив до монастиря редемптористів, 15 жовтня 1881 р. склав перші обіти і розпочав навчання в семінарії. Вічні обіти мабуть склав через 3 роки – 15 жовтня 1884 р., а наступного року 23 серпня отримав священничі свячення. В Бельгійській провінції був добрим місіонером. Літом 1913 р. отець Еміль на чолі невеликої групи співбратів відправляється до Галичини, щоб там заснувати східну вітку редемптористів. 21 серпня 1913 р. вони оселилися в літній резиденції митр. Андрея Шептицького в Уневі. Всі співбрати, в тому числі і настоятель, вивчали зовсім нові для себе мову та обряд. Через старший вік (на той час йому було 51 р.) о. Еміль так і не зумів переломити мовний бар'єр, тому був вимушений повернутися до Бельгії. Це сталось на початку грудня того ж 1913 р. Повернувшись до батьківщини, в часі війни (1914-1918 р.) був військовим капеланом для бельгійських біженців у Франції, пізніше продовжував служіння місіонера та виконував уряд настоятеля. Помер отець Еміль 17 липня 1924 року на

62-му році життя, 43-му році перших обітів, 40-му році вічних обітів та 39-му році священства.

25 липня



ЗАЛІЗЬНЯК МИХАЙЛО, народився 28 травня 1919 року в селі Мальничі (тепер Яворівський р-н, Львівська обл.). Початкову освіту отримав у селі, а гімназійну в ювенаті редемптористів, який закінчив в 1937 р. В 1938 р. поступив до монастиря і 18 серпня розпочав новіціят, а наступного року 19 серпня склав перші обіти. Навчання в семінарії розпочали з вересня 1939 р., але через кілька днів вибухла війна. В кінці вересня разом із групою студентів вийшов з Голоска в надії податися далі на Захід. 1 жовтня прибули всі до Тухова, де продовжили навчання в семінарії польських редемптористів. 21 листопада 1941 р. Михайло поїхав додому, бо тяжко захворів батько. Повернувся вже до Збоїск, де продовжував навчання. 19 серпня 1942 р. склав вічні обіти, мабуть в 1944 р. отримав дияконат, а 16 липня 1944 р. священство із рук блаж. вл. М. Чарнецького. Разом із більшістю був в монастирі в Голоско до 17 жовтня 1948 р. Коли ж після того монастир закрили, отець Михайло приписався у своєї тітки, що жила в Голоско, і влаштувався на роботу вахтером в Політехніці (24 серпня 1949-1952 р.), а опісля на шкірзаводі «Гербарня», одночасно душпастирював у підпільній Церкві. З 1967 по 1981 р. фактично обслуговував парафію в Конюшках Королівських – храм був зачинений, але коли приїжджав отець, люди відкривали церкву і молились. За це був заарештований на саме Різдво Господнє в 1976 р. і затриманий на 15 днів. Після виходу Церкви із підпілля розпочав старання про повернення церкви Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці та монастирського комплексу у Львові. Завдяки настирливості і терпеливості отця Михайла храм і монастир було передано редемптористам. Отець почав служити в храмі, а 26 квітня 1996 р. став ігуменом монастиря. Та хвороба і виснажений організм не дозволили йому довше послужити. Помер отець Михайло 25 липня 1997 року на 78-му році життя, 58-му році перших обітів, 55-му році вічних обітів та 53-му році священства.

28 липня



СТЕЦЬ МИХАЙЛО (ВАСИЛЬ), народився 21 вересня 1908 року в селі Вишнівчик (тепер Теробовлянський р-н, Тернопільська обл.). Тут Михайло отримав початкову освіту. 1 квітня 1928 р. він вступив до монастиря у Збоїсках, наступного року 1 березня розпочав новіціят, після закінчення якого 27 лютого 1931 р. склав перші обіти. Того ж року 11 листопада брат Василь поїхав до новоствореного монастиря у Тернополі, де був до 11 вересня 1933 р., після чого знову повернувся до Збоїск. На початку 1935 р. брат уже в Станіславові, де 27 лютого 1937 р. склав вічні обіти, а літом того ж року віце-протоігумен Де Вохт забрав брата до нового монастиря у Львові, однак дім треба було приводити до порядку, важка робота підірвала здоров'я, було необхідне хірургічне втручання. Після чого під кінець 1938 р. брат Василь знову переїхав до Станіславава. В часі війни в жовтні 1941 р. переїхав до Тернополя, де був до ліквідації монастиря в серпні 1946 р. Опісля переїхав до Голоска, а 17 жовтня 1948 р. до Унева. Коли ж і цей монастир зліквідували в серпні 1950 р., то брат Василь переїхав до Золочева, де влаштувався на роботу у воєнній частині, а пізніше завгоспом в училищі. Тут в Золочеві брат Василь був координатором для священників та допомагав їм у душпастирстві. Коли Церква вийшла із підпілля і в кінці 1989 р. в Тернополі греко-католицькій громаді передали колишній костел домініканців, то брат служив там захристиянином, а з 1993 р. прислужував в капличці на Східному масиві, пізніше з 1995 р. переїхав до відновленого монастиря, що по вулиці Острозького, де продовжував покірне служіння брата-помічника. В 2007 р. брат упав і злавав ногу, що прикуло його до ліжка. Помер брат Василь 28 липня 2008 року, на 100-му році життя, 77-му перших обітів і 71-му році вічних обітів.

Agosto

Некролог Львівської провінції: Серпень

1 серпня

КУЛЕНИЙ АНДРІЙ, вступив до монастиря в час підпілля, коли ніхто не записував жодних даних, тому за отця Андрія невідомо нічого, крім дати смерті: 1 серпня 1967 року.

1 серпня



КОП'ЯКІВСЬКИЙ МИКОЛА, народився 25 листопада 1894 року в місті Борщеві (тепер Тернопільська обл.). Освіту отримав у рідному місті та в тернопільській гімназії, однак через воєнні події закінчив навчання аж в 1917 р. Тоді ж влада ще Австро-Угорської імперії призвала Миколу до війська. Після розпаду імперії він записався до січових стрільців. З 1921 р. навчався в Українському Таємному Університеті, а через рік перевівся до семінарії у Станіславів (нині Івано-Франківськ). Але і тут довго не вчився, бо осінню 1923 р. зголосився до монастиря редемптористів і 3 грудня того ж року прийняв облечини. Через рік склав перші обіти 4 грудня 1924 р., після чого виїхав до Бельгії продовжити навчання. 26 грудня 1926 р. повернувся із Бельгії, щоб отримати свячення в Перемишлі з рук вл. Григорія Лакоти – 9 січня 1927 р. Після чого з вересня того ж року був вчителем у ювенаті до 5 серпня 1928 р., саме в цей день виїхав до Канади. Тут отець Микола служить в Айтуні, опісля в Йорктоні. З 1935 по 1939 р. був настоятелем в Йорктоні та директором ювенату. Потім знову Айтуня, Роблін, Ватерфорд, а в 1948 р. стає прокуратором віце-провінції. 9 березня 1950 р. разом із отцем Франциском Ван де Боссом виїхали до далекої Австралії. Тут отець Микола служить спочатку в Сідней (до 1952 р.), потім у Брізбейн (до 1956 р.) та в Нью-Кастел (до 1959 р.). У березні 1959 р. він повертається до Канади, де служить в Айтуні, згодом магістром новиків у Медоввейл, однак через хворобу знову переїхав до Айтуні. Коли здоров'я трохи покращилось, коротко був прокуратором провінції, але в 1967 р. знову посилювалась хвороба, яка поклала його до лікарні в Торонто, де отець Микола і помер 1 серпня 1968 року на 74-му році життя, 44-му році перших обітів, 41-му році вічних обітів та 41-му році священства.

4 серпня



ГОВИЦЬКИЙ АНДРІЙ, народився 6 лютого 1903 року в селі Унів (тепер Перемишлянський р-н, Львівська обл). Початкову освіту отримав в селі, а гімназійну в ювенаті редемптористів у Бельгії, де 20 вересня 1924 р. вступив до монастиря. Після річного новіціату 21 вересня 1925 р. склав перші обіти і розпочав навчання в семінарії. У часі навчання 21 вересня 1928 р. склав вічні обіти. До Галичини повернувся 25 серпня 1930 р. і тут завершував навчання. 19 квітня 1931 року отримав дияконат, а 26 квітня священство із рук митр. А. Шептицького. Літом був призначений соцієм в новіціаті. Цю послугу о. Андрій виконував до своєї трагічної смерті - він втопився у ставку 4 серпня 1935 року на 32-му році життя, 10-му році перших обітів, 7-му році вічних обітів і 4 році священства.

15 серпня



ГІРСЬКИЙ БОГДАН народився 1 січня 1941 року в містечку Комарно (тепер Городоцький р-н, Львівська обл.). Середню освіту отримав у місцевій школі. З 1960 до 1963 р. Богдан служив у радянській армії. Повернувшись додому, поступив у культосвітнє училище на заочну форму навчання. В часі навчання працював на місцевому деревообробному заводі по виготовленні м'яких меблів. З 1975 р. почав відвідувати підпільні богослужіння в селі Конюшки, 10 км від Комарного, в храмі служив греко-католицький священник (це був редемпторист о. Михайло Залізник). В м. Самборі одна сестра монахиня завела Богдана до підпільного греко-католицького священника о. Миколи Куця (ще одного редемпториста). Часті зустрічі із редемптористами зродили покликання і у

Богдана. В 1979 р. він розпочав новіціят. Під час новіціяту жив і працював в Комарно, але щотижня приїжджав до о. М. Куця, куди час від часу приїжджав магістр о. Лемішка М. Після річного новіціяту 27 вересня 1980 р. склав перші обіти та розпочав навчання, яке проходило у Львові на квартирі однієї греко-католички. В часі навчання 27 вересня 1984 р. склав вічні обіти, через два роки 14 серпня 1986 р. отримав священничі свячення із рук вл. Ф. Курчаби. Від того часу почалось служіння у підпільній Церкві на Самбірщині. Після виходу Церкви із підпілля був парохом у селі Заздністряни. В 1994 р. переїхав до монастиря в смт. Гніздичів, де був духівником новиків до жовтня 1997 р. Опісля майже рік служив у храмі при монастирі Матері Божої Неустанної Помочі. В кінці літа 1998 р. переїхав на служіння до м. Новояворівська, але не надовго і цього разу. З літа 1999 р. отець Богдан служив у монастирі Успіння Пресвятої Богородиці в м. Тернополі. У травні 2012 р. отець тяжко захворів, переніс інсульт, тому потребував постійного догляду. З липня 2012 р. до лютого 2013 р. о. Богдан мешкав у монастирі св. Альфонса у Львові, а опісля в Тернополі в монастирі Матері Божої Неустанної Помочі, де і помер 14 серпня 2013 року на 73-му році життя, на 33-му році від перших обітів, на 29-му році від вічних обітів та 27-му році священства.

21 серпня



БІЛЬКЕ КАРОЛЬ (BILCKE KAROL), народився 24 червня 1898 року в Hoogstraeten (Бельгія). Отримав гімназійну освіту і 5 жовтня 1917 р. вступив до монастиря. У 185-ту річницю заснування Згромадження – 9 листопада 1917 р. - Кароль розпочав новіціят і через рік склав перші обіти та розпочав навчання в семінарії. 9 листопада 1921 р. він склав вічні обіти, а через два роки – 22 вересня 1923 р. - отримав священничі свячення. Вже літом наступного року було вирішено, що молодий священник поїде до Галичини. 16 січня 1925 р. приїхав до місця призначення, був приписаний у монастир у Збоїсках, будучи тут соцієм студентату (не всі їхали на навчання до Бельгії) та вчителем у ювенаті. 15 вересня 1931 р. отець Кароль їде до новозаснованого монастиря в Тернополі, де він трудився аж до свого від'їзду до Бельгії осінню 1939 р. У Тернополі отець був заступником та дорадником настоятеля, префектом братів, їздив на чисельні місії і реколекції. Будучи добрим музикантом, заснував хор, писав пісні. Повернувшись до Бельгії, отець Більке став префектом студентів – до 1947 р., а опісля капеланом українських емігрантів у Бельгії та Голландії. 21 серпня 1948 р. отець їхав велосипедом до хворого, внаслідок зіткнення із вантажівкою отримав забиття грудної клітини і через кілька годин помер на 50-му

році життя, 30-му році перших обітів, 27-му році вічних обітів та 25-му році священства.

23 серпня



ДЕЗИТЕР ОСВАЛЬД (DEZITTER OSWALD), народився 8 травня 1895 року в Lichtervelde (Бельгія). Середню освіту отримав у ювенаті редемптористів, після чого літом 1915 р. зголосився до монастиря. Того ж року розпочав новіціят, правдоподібно це було 21 вересня. Рівно через рік склав обіти і розпочав навчання в семінарії, однак через військові події навчання тривало довше, тому не відомо, коли саме склав вічні обіти. Припустима дата - 21 вересня 1919 р. Священічі свячення отримав Освальд 23 вересня 1922 р., і вже наступного року виїхав до Галичини, куди прибув 2 жовтня 1923 р. У той час відкрили новий монастир у Голоско, тому новоприбулий місіонер переселився до нового монастиря. Тут мешкав, але був також вчителем в ювенаті. 26 вересня 1926 р. переселяється до Збоїск як вчитель в ювенаті, а з 16 січня наступного року стає дорадником ігумена. Літом 1934 р. польська влада відмовила студентам виїзд до Бельгії, тому у Збоїсках відкрили семінарію, а о. Дезітер 19 серпня отримав номінацію на префекта. Через два роки – 20 серпня 1936 р. – студентат перенесено до Голоска, тут префект також став професором з морального богослов'я. Коли розпочалась війна і студенти виїхали до Тухова (Польща), отець Освальд був мабуть останнім, хто покинув монастир у Голоско. До Бельгії він приїхав аж 20 листопада 1939 р., де продовжував нести тихе священіче служіння там, де цього вимагали потреби. Помер отець Освальд 23 серпня 1966 року на 71-му році життя, 50-му році перших обітів, 47-му році вічних обітів та 44-му році священства.

27 серпня



ПИЛЮХ МИХАЙЛО, народився 24 квітня 1911 року в селі Зарудці (тепер Жовківський р-н, Львівська обл.). Початкову освіту отримав у селі, опісля продовжив навчання у ювенаті редемптористів у Збоїсках. До монастиря зголосився 7 серпня 1929 р., а 27 числа того ж місяця прийняв облечини і розпочав новіціят. Через рік, 28 серпня 1930 р. склав обіти, після чого виїхав до Бельгії на навчання. Вічні обіти склав 21 вересня 1933 р., мабуть наступного року отримав дияконат, а через рік 28 липня 1935 р. – священичі свячення з рук бл. вл. М. Чарнецького. Через рік повернувся до Галичини і став викладачем Святого Письма в семінарії на Голоско, та був тут недовго, бо вже 21 серпня 1937 р., виїхав до Ковеля, де був консультором настоятеля і префектом братів. Тут, у Ковелі, отця Михайла застала війна, у часі якої він був вікарієм вл. М. Чарнецького на Волині і Поліссі. Мабуть у 1944 р. він прихав на Голоско і був призначений настоятелем монастиря. Коли ж 17 жовтня 1948 р. монастир зліквідували, то отець переїхав до свого рідного села, але в скорому часі був арештований. Покарання відбував в Сибірі, у північній частині Іркутської обл. Після повернення в 1957 р. замешкав у своєму селі, працював бухгалтером у Львові до 1962 р., опісля, аж до пенсії, сторожем у інфекційній лікарні. Одночасно був активним душпастирем на Львівщині та Тернопільщині, викладав моральне богослов'я в підпільній семінарії. Помер отець Михайло 27 серпня 1976 року на 65-му році життя, 46-му році перших обітів, 43-му році вічних обітів та 41-му році священства.

31 серпня



МИСАК ГРИГОРІЙ, народився 19 грудня 1909 року в селі Тишиці (тепер Кам'янка-Буський р-н, Львівська обл.). Отримав гімназійну освіту і деякий час навчався у перемишльській семінарії. До монастиря вступив 7 листопада 1931 р., того ж місяця 24 числа прийняв облечини та розпочав новіціят.

25 листопада 1932 р. склав перші обіти, і 2 грудня разом із п'ятьма співбратами виїхав до Бельгії на навчання. У часі навчання 25 листопада 1935 р., склав вічні обіти. У кінці 1936 р. повернувся до Галичини і 7 січня 1937 р. отримав священничі свячення з рук єп. Івана Бучка. Від того часу до вересня 1939 р. був вчителем у ювенаті у Збоїсках. У часі війни разом із іншими співбратами обслуговували кілька сіл на Лемковщині, заснувавши місійну станицю в селі Телява. У 1942 р. переїхав до Станіслава (нині Івано-Франківськ), де був до ліквідації монастиря у квітні 1946 р., виконуючи обов'язки заступника настоятеля. Опісля переїхав до Голоска, де були зігнані майже всі редемптористи. Тут отець Григорій був міністром монастиря – вів економічні справи та господарку. Коли ж 17 жовтня 1948 р. закрили і цей монастир, а ченців перевезли до Унева, то міністр залишився, щоб поволі зліквідувати монастирську господарку. У тому часі мешкав у побожних сусідів, а одночасно обслуговував церкву св. Анни, що на голосківському пагорбі. За якийсь час також переселився до Унева, але ненадовго, бо після арешту о. Івана Зятка (5 січня 1950 р.) дуже скоро арештували і отця Григорія. Після звільнення в 1956 р. замешкав у Львові, але через два роки йому заборонили тут проживати, і отець переїхав до Вінниці. Тут влаштувався на роботу, одночасно душпастирював, допомагаючи римо-католицьким священникам в центральній Україні та на Львівщині. Отець Григорій мав проблеми із тиском, що і стало причиною його смерті 31 серпня 1978 року на 69-му році життя, 46-му році перших обітів, 43-му році вічних обітів та 41-му році священства.

Settembre

Некролог Львівської провінції: Вересень

3 вересня



ГАВРИЛЮК ДМИТРО, народився 3 жовтня 1896 року в селі Княже (тепер Снятинський р-н, Івано-Франківська обл.). Початкову освіту отримував, мабуть, у рідному селі, а продовжив навчання у Снятинській гімназії. Саме тут його застали воєнні події, пов'язані з визвольними змаганнями, на які він без вагань відреагував, записавшись у лави Січових Стрільців.

Після розгрому української армії Дмитро вступив до Станіславівської семінарії та у скорому часі вирішив вступити до монастиря. На початку 1922 р. він вступає до редемптористів, а 5 липня розпочинає новіціят. Через рік 6 липня 1923 р. він складає перші обіти та продовжує навчання в монастирі у Збоїсках.

26 липня 1926 р. з рук митр. Андрея отримує священничі свячення, а наступного року 7 липня складає вічні обіти. Служить у монастирі у Збоїсках як вчитель в ювенаті та місіонер. 1 березня 1929 р. став соцієм для новиків-братів та цього ж року виїхав до монастиря у Станіславів, де служив як місіонер.

22 вересня 1932 р. отець Дмитро виїхав до Канади, тут трудився по колоніях йорктонських та айтунських округів. Якийсь час був редактором «Голосу Спасителя» та написав кілька книг релігійного характеру. У 1946 р. став настоятелем Айтуні та розпочав будову нового монастиря.

Хворе серце давно непокоїло отця, тому лікар приписав йому необхідний відпочинок на морському повітрі. У дорозі на відпочинок отець Дмитро помер 3 вересня 1950 року на 54-му році життя, 27-му році перших обітів, 23-му році вічних обітів та 24-му році священства.

5 вересня



КУЦАХ ВАСИЛЬ, народився 10 лютого 1919 року в селі Старий Добротвір (тепер селище Добротвір, Кам'яно-Буський р-н, Львівська обл.). Початкову освіту здобув у селі, а середню в ювенаті редемптористів у Збоїсках.

У 1936 р. після закінчення ювенату вступає до монастиря та 18 серпня розпочинає новіціят. Через рік, 19 серпня 1937 р., складає перші обіти і розпочинає навчання в монастирській семінарії в с. Голоско Велике. 1 жовтня 1939 р. разом із групою студентів прибув до Тухова (монастир польських редемптористів), щоб тут продовжити навчання. 19 серпня 1940 р. у місті Ярослав склав вічні обіти. На початку січня 1942 р. в останній групі українських студентів виїхав із Тухова до Станіславова, де продовжував навчання. Священічі свячення отримав 3 січня 1943 р. Ще до кінця війни якийсь час обслуговував церкву в Дашаві, біля Стрия. Після війни перебував у монастирі св. Альфонса в Голоско аж до свого арешту.

17 жовтня 1948 р. під час ліквідації даного монастиря отець Василь був заарештований і засуджений до 10 літ позбавлення волі. Після звільнення йому заборонили мешкати у Львові, тому він поселився біля с. Грибовичі. Ув'язнення сильно відбилосся на його здоров'ї, тому його діяльність в підпіллі обмежувалась обслугою сестер та тих, хто навідувався до нього. Хворі нирки, які весь час нагадували про себе, і стали причиною його смерті 5 вересня 1984 року на 65-му році життя, 47-му році перших обітів, 44-му році вічних обітів та 41-му році священства.

5 вересня



КУРИЛАС БОГДАН, народився 2 лютого 1917 року в селі Гирманів (тепер Тарасівка, Пустомитівський р-н, Львівська обл.) в сім'я священника. Початкову освіту отримав у селі Старий Добротвір, а середню в ювенаті редемптористів у Збоїсках. Після закінчення в 1933 р. вступив до монастиря і того ж року 18 серпня розпочав новіціят. Через рік 19 серпня 1934 р. склав перші обіти та розпочав семінарійне навчання спочатку у Збоїсках, а з 1936 р. в Голоску Великому, де 3 лютого 1938 р. склав вічні обіти.

14 жовтня 1939 р. як диякон виїхав до Тухова (монастир польських редемптористів), щоб там продовжити навчання. Священічі свячення отримав 28 січня 1940 р. з рук вл. Григорія Лакоти в м. Ярославі. Опісля продовжував навчання в Тухові до 5 вересня, коли виїхав в монастир до Ярослава, щоб там пройти другий новіціят (підготовка місійних проповідей).

Під кінець літа 1941 р. повернувся до Львова, звідки був направлений до монастиря в Тернополі. Тут був до початку квітня 1944 р., перед приходом Червоної армії виїхав на Захід. Душпастирював в Австрії (до кінця 1946 р.), Франції та Бельгії.

На початку 1950-х р. навчався в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, де 27 травня 1955 р. захистив докторську дисертацію з історії на тему «Акт з'єднання архиєпископа Мелетія Смотрицького в історичному та психологічному висвітленні». Також о. Богдан видав три збірки своїх віршів, писав п'єси. Літературний псевдонім – Ігор Калиненко. Як священник, він до кінця життя трудився для українців у Європі, зокрема в Бельгії. Помер отець Богдан 5 вересня 1991 року на 74-му році життя, 57-му році перших обітів, 53-му році вічних обітів та 51-му році священства.

24 вересня



СМЕТС АЛЬФОНС (МОДЕСТ) (SMETS ALFONS (MODEST)), народився 26 жовтня 1887 року в St. Pieters-Rode (Бельгія). До монастиря вступив в 1910 р. і, мабуть, 5 листопада того ж року розпочав новіціят, бо 5 листопада 1911 р. склав перші обіти в Антверпені, де залишався до літа 1913 р. Саме тоді вирішували долю заснування місії редемптористів у Галичині, і бр. Модест потрапив у список засновників.

21 серпня 1913 р. він і ще 7 осіб оселилися в літній резиденції митр. Андрея в Уневі. Тут брат був до осені 1917 р., після чого виїхав до Бельгії і працював у друкарні в Лювені.

З 1919 по 1933 р. перебував у Канаді, у Комарно та Йорктоні. Тоді знову повернувся до Бельгії, а в листопаді 1935 р. виїхав до бельгійської віце-провінції Конго (Африка), тут служив у Матаді (1935-1941 р.), Касі (1941-1951 р.), Кімпангу (1951-1960 р.) та в Кінзунду (1961-1964 р.). У всіх монастирях брат Модест ніс тихе служіння брата-помічника. Помер він 24 вересня 1964 року на 77-му році життя, 53-му році перших обітів та 50-му році вічних обітів.

29 вересня



МАЛАНЧУК ВОЛОДИМИР, народився 20 серпня 1904 року в м. Заліщики (тепер Тернопільська обл.). Початкову освіту отримав у місті, а гімназійну в ювенаті редемптористів у Бельгії, де 20 вересня 1924 р. вступив до монастиря. Після річного новіціяту 21 вересня 1925 р. склав перші обіти і розпочав навчання в семінарії. У часі навчання 21 вересня 1928 р. склав вічні обіти.

До Галичини повернувся 25 серпня 1930 р., завершував навчання в монастирі в Голоско. 19 квітня 1931 року отримав дияконат, а 26 квітня - священство із рук митр. А. Шептицького, і вже 23 липня був переведений в монастир у Збоїсках на вчителя в ювенаті.

З вересня 1934 р. у Збоїсках розпочала семінарійне навчання група студентів, яких не пустили до Бельгії, о. Володимир став професором філософії. У серпні 1936 р. семінарія перемістилась до Голоска, де крім професора філософії отець був також соцієм студентів та дорадником ігумена. У тому ж часі студював богослов'я у Львівському університеті, де захистив ліцензіат.

У часі воєнної заворуши у вересні 1939 р. з групою студентів виїхав до Тухова (монастир польських редемптористів), коротко викладав тут філософію, але вже в жовтні того ж року подався далі на Захід. З 1940 по 1946 р. був деканом і душпастирем українських біженців на всю Баварію. У тому ж часі продовжував вивчати філософію в університеті в Мюнхені, де захистив докторат в 1944 р. Також викладав у семінарії в Вальгальм (Німеччина) та в Кулембурзі (Голландія). У 1949-1950 р. був генеральним вікарієм вл. Івана Бучки на території Англії. Весною 1951 р. переїхав до Канади, де в жовтні того ж року став віце-протоігуменом Йорктонської віце-провінції і сповняв це служіння до 1961 р.



Ще у 22 липня 1960 р. папа Йоан XXIII спеціальною буллою створив екзархат УГКЦ у Франції, і в тій же буллі призначив першого екзарха – Володимира Маланчука. Хіротонія відбулася у Венніпезі 19 лютого 1961 р., головним святителем був співбрат по Згромадженню митр. Максим Германюк. Владика Володимир брав активну участь у II Ватиканському соборі. 20 серпня 1979 р. владиці виповнилось 75 років і він попросився на емеритуру, яку прийняли у Ватикані лише в 1982 р., призначивши іншого єпископа. Отримавши звільнення, вл. Володимир, як правдивий чернець, повернувся до співбратів у Канаді, де і помер 29 вересня 1990 року на 86 році життя, 65-му році перших обітів, 62-му році вічних обітів, 59-му році священства та 29-му році єпископства.

29 вересня



СТЕРНЮК ВОЛОДИМИР, народився 12 лютого 1907 року в селищі Пустомити (тепер місто Пустомити, Львівська обл.) в родині священника. Початкову освіту здобував у Пустомитах та школі Народного Дому у Львові. Тут же чотири року вчився в гімназії, а в 1921 р. виїхав до м. Ессен, Бельгія, де закінчив гімназійне навчання. Після цього зголосився до монастиря редемптористів і 20 вересня 1925 р. розпочав новіціят в Бельгії. Наступного року 21 вересня склав перші обіти та розпочав семінарійне навчання. У часі навчання

21 вересня 1929 р. склав вічні обіти. 19 червня 1931 р. в м. Лювен, Бельгія, з рук вінніпезького вл. Василя Ладики прийняв священство.

Літом 1932 р. о. Володимир повернувся до Галичини, а вже 8 вересня переїхав на Волинь у м. Ковель. У листопаді 1933 р. він у групі молодих священників розпочав так званий другий новіціят – формацію для місійної діяльності, який проходив у Голоско. Оскільки цей новіціят тривав з певними перервами, то в міжчасі молодого місіонера призначили до Тернополя, а в січні 1935 р. він знову повернувся до Ковеля. Тут, як місіонер та дорадник ігумена, о. Володимир трудився до кінця літа 1937 р. Опісля отримав призначення до Станіславова, де також був дорадником настоятеля, префектом братів та економом аж до 1940 р. З наступного року розпочинає своє служіння у провінційному домі у Львові, будучи секретарем та дорадником віце-протоігумена Де Вохта.

Весною 1946 р. даний монастир зліквідували і о. Володимир переїхав до Голоска, де зібрались майже всі редемптористи. Йому вдається влаштуватися на роботу лаборантом у бібліотеці університету ім. І. Франка, але вже 18 червня 1947 р. був заарештований та засуджений особливою нарадою КДБ СРСР – так звана московська тройка – до 5 років каторжних робіт, які відбував в Єрцово Архангельської обл. на лісоповалі.

У 1952 р. повернувся на Україну, замешкав у Пустомитах в родині та працював робітником Львівського міського виробничого тресту зеленого господарства, опісля сторожем парку «Зимні води», а згодом помічником бухгалтера. З 1955 р. працює санітаром служби швидкої допомоги та одночасно навчається на заочному відділенні Львівського медучилища № 1, після закінчення якого – у 1959 р. – працює фельдшером аж до виходу на пенсію в 1967 р. У міжчасі несе священничу послугу там, де цього вимагали обставини.

2 липня 1964 р. з рук блаж. вл. В. Величковського отримує єпископські свячення як єпископ Перемишльсько-Самбірський та помічник вл. Василя, після смерті якого – 30 червня 1972 р. – вл. Володимир став місцеблжустителем митрополичого престолу УГКЦ. Це означало, що на його плечі лягла відповідальність за Церкву в підпіллі. Він дозволяє на підпільну семінарію, сам вчить студентів та готує підручники, висвячує нових священників, з 1980-х р. хіротонізує нових єпископів. І все це під пильним оком КДБ.

У 1989 р. очолювана ним Церква виходить з підпілля і розпочинає шлях відродження, і тут знову неабияку роль відіграє вл. Володимир. Літом 1990 р. він очолює поїздку до Риму всіх єпископів з України, де отримує визнання своєї адміністративної діяльності в час підпілля. 16 січня 1991 р. Рим офіційно підтвердив всі хіротонії в підпіллі, а владиці Стернюку надав титул архієпископа. 30 березня до Львова повернувся Глава УГКЦ, митрополит Мирослав Іван Любачівський, якому вл. Володимир передав всі повноваження в керуванні Церквою. 19 червня 1991 р. владику святкував 60-ліття священства і від цієї дати, вже як єпископ-емірит, спокійно доживав у митрополичих палатах у Львові. Помер архієпископ Володимир 29 вересня 1997 року на 90-му році життя, 71-му році перших обітів, 68-му році вічних обітів, 66-му році священства і 33-му році єпископства.